

Öğrendik Yaramızı Tuzla Dağlamayı

— gölge06 · 30 Ocak 2017

Hayat çürümüş düşler senfonisi
Ormanın zulasına ceviz saklayan sincaplar gibi düş kırıklığı biriktirdik
Kalp dediğimiz isli mahzende
En zayıf yerimiz kalbimizdi
Bile bile kırdılar
Öpülmeye hasretti dudaklarımız
Isırdılar

Kadim sulara istiridye kabuğuyduk
Boz bulanık nehirlerle aldandık
Yerle yeksan olduk tuz çöllerinde
Acının pençeleri didikleledi etimizi
Kör yarasalar uyuttuk düşümüzde
Kanımızla suladık
Açgözlü vampirleri

Suç oldu fütursuz sevmelerimiz
Kelepçeler vuruldu o masum aşklarımıza
Her aşkın sürgünü olduk
Kallavi sevdalar erteledik yarınlara
Sırlar sakladık
Karanlık labirentler in kuytusuna

Müjde verir gibi okundu fermanımız
Güle oynaya kuruldu darağacımız
Yağmur çığlık gibi yağarken üstümüze
Sabaha karşı yapıldı infazımız
Öğleye kılındı namazımız

Şimdi, pusu birikmiş bir koyaktan geçer gibi ürkek ve tedirginiz
Kanmıyoruz mart çiçekleri gibi yalancı baharlara
Akıllandık
Zemheriye döndü ömür
Çoğaldı saçımızda kar yağışı
Çoktan geçtik yolun yarısını

Yaşlandık

Aşk denen dergahta, kurudu ergenlik sivilcelerimiz
Öğrendik yaramızı tuzla dağlamayı
Yatağında paslanan çiviler gibi paslana paslana
Öğrendik kan ağlarken kahkaha atmayı

Bundandır, aşk'a hançer gibi bakışımız
Bundandır, aşk denince uzaklara dalışımız